

SCHADUWTUIN

Bij uitgeverij Mistral verscheen eerder van

Tineke Beishuizen:

Lot

Zusjes op leven en dood

Tineke Beishuizen

Schaduwtuin

VERHAALLIJNEN
TINEKE BEISHUIZEN EN
MICHIEL BEISHUIZEN

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Dit is een uitgave voor Dutch Media Trade bv.

Tekst © 2008 Tineke Beishuizen

Deze uitgave © 2012 Tineke Beishuizen en uitgeverij

Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: baqup

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Auteursfoto: © Geert Snoeijer

Typografie en zetwerk: Perfect Service

ISBN 978 90 480 0374 7

NUR 305

www.uitgeverijmistral.nl

www.tinekebeishuizen.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief
op www.uitgeverijmistral.nl.

Hoofdstuk 1

Tegen vijven. Rotweer aan de andere kant van het keukenraam. De regen maakt zo'n herrie tegen de ruiten dat ze niet kan verstaan wat er op de televisie wordt gezegd. Terwijl het geluid toch behoorlijk hard staat, want Gerrit heeft aan de tweede overval een gehoorbeschadiging opgelopen en maakt alleen nog gebruik van de hoogste regionen van de volumeregelaar.

Dat de oven suist helpt ook niet echt mee, maar de geur die zich verspreidt maakt veel goed. Appeltaart van zelfgemaakt deeg, en niet uit zo'n pakje waaraan je alleen nog maar water hoeft toe te voegen. De tweede taart, die voor Simone bestemd is, staat klaar om straks de oven in te gaan. De schijven appel er al in, het deeg stevig aangedrukt tegen de opstaande rand van de vorm, zoals ze van haar moeder heeft geleerd.

Een nieuwe regenvlaag. Aleid loopt naar de woonkamer terwijl ze haar schort losknoopt. Hangt het voordat ze de keukenhoek uit stapt aan de knop van een lade. Gerrit zit met zijn rug naar haar toe, stijf rechtop, elke andere houding zou hem pijn doen. Gekneusde rugwervels, een aandenken aan de eerste overval – waarvan hij zich trouwens niets herinnert omdat hij

down en out was voordat hij in de gaten had dat hij beroofd ging worden. ‘Waar ben ik?’ vroeg hij toen hij bijkwam. Toen ze het vertelde, rode ogen van het huilen, zijn hand in de hare, begreep hij het niet. Hoezo ziekenhuis? Maakte niet uit, hij had vier weken om aan de gedachte en de verpleegkundigen te wennen.

Zoals hij nu zit te kijken, met die rechte rug, z’n arm op de leuning van de tweezitsbank die ze kreeg van een werkhuis omdat de bekleding vaal was geworden, zo kan ze hem uittekenen. Een vroegoude man, harkerig en lichtgeraakt, maar die wel toen hij haar laatst een kopje bouillon op bed bracht omdat ze griep had, een bloemetje op het dienblad legde. ‘O, dat,’ had hij onverschillig gemompeld toen ze liet merken hoe het gebaar haar raakte.

‘Natuurlijk is ontvoering in de zaak van de achttienjarige Merel Blaauw op dit moment niet meer dan een van de opties,’ zegt Rupert van Zalingen vanaf het beeldscherm, de naam van het programma in grote glitterletters achter hem. BUZZ. De letters verkleuren doorlopend, schitteren als sterren, doen aan vuurwerk denken. Je wordt duizelig als je er lang naar kijkt.

Het is Gerrits favoriete programma, al weet Aleid zeker dat hij eigenlijk het tempo niet kan volgen, daarvoor is de snelheid waarmee namen, gezichten en gebeurtenissen langskomen veel te hoog. Evengoed zit hij tien minuten voordat het begint al klaar op de bank, de afstandsbediening in zijn hand. Lijkt op een klein kind, zoals hij daar zit te staren naar een beeld-

scherm waarin hij zichzelf weerspiegeld ziet.

Het ergert haar op een manier die met verdriet te maken heeft, al begrijpt ze zelf ook niet waarom ze soms met tranen in haar ogen naar hem kijkt. Hij was nooit een erg levendige man, en de dreunen op zijn hoofd hebben daar geen goed aan gedaan. Net zomin als het verlaten van hun tijdschriftenwinkeltje annex postagentschap in een gezellige volkswijk in Amsterdam, waar ze dachten oud te zullen worden, maar waar Gerrit na de overvallen geen poot meer buiten de deur durfde te zetten. Winkel overgedaan aan een jong echtpaar, waarvan de man zei dat hij 'ze' meteen overhoop zou schieten. Hij had in België een pistool gekocht dat hij geladen in de la onder de kassa voor het grijpen zou hebben. De overgang van de vertrouwde buurt naar een uit z'n krachten gegroeid dorp op de Veluwe heeft zijn ouwe ik nog verder afgekald. Gelukkig heeft hij in elk geval iets te doen gekregen, daarvoor kan ze Simone niet dankbaar genoeg zijn. Het was haar voorstel Gerrit de tuin te laten onderhouden toen Aleid nog maar net drie maanden haar huis schoonhield. Petje af voor mensen zoals zij. Het is niet voor niets dat ze haar straks een appeltaartje gaat brengen.

Staande achter Gerrit, haar hand streelt afwezig zijn nog best dikke grijze haren, met de kale plekken waar littekens zitten, kijkt ze met hem mee. Een jongeman die je als zoon zou willen hebben, denkt Aleid vaak als ze naar Rupert van Zalingen kijkt. Sportief, een lekker buitenkleurtje en een onweerstaanbare manier om zijn

wat nonchalant geknipte haar met een ongeduldige hoofdbeweging van z'n voorhoofd weg te zwiepen. Hij kan zo gezellig zitten praten dat je denkt dat hij bij je in de kamer zit. Af en toe betrapt ze zichzelf erop dat ze naar hem zit te glimlachen. Sommige televisiemensen hebben die uitwerking op je.

‘Oké, maar het is wel de meest waarschijnlijke optie,’ zegt zijn medepresentator Natasha Currie terwijl ze haar grootste ogen opzet. ‘Laten we wel wezen: Merel is geld waard, met die grootvader die omkomt in de centen. Dan ligt een ontvoering toch veel meer voor de hand dan dat ze er met een vriendje vandoor is?’

‘Weet ik zo net nog niet,’ zegt Rupert. ‘Jong, rijk en stinkend verwend. Waarom zou ze niet doen wat er in haar opkomt?’

Aleid heeft zich naast Gerrit op de bank laten zakken zonder haar ogen van het scherm te wenden. ‘Waar heeft-ie het over?’ wil ze weten.

‘Iemand z'n dochter is verdwenen.’

‘Ook al weten we niets zeker, we kunnen natuurlijk wel vast de hoofdrolspelers van dit drama aan onze kijkers voorstellen,’ zegt Currie. Nog voordat ze is uitgesproken verschijnen de eerste beelden. Het statige pand aan de Keizersgracht, de camera zoomt in op de koperen naamplaat naast de metershoge in grachtengroen geschilderde voordeur. ‘Advocatenkantoor Blaauw, Blaauw en Verheul.’

Een oudere man in een slobberig pak, een sigaar in zijn hand, en een jonge man die er gestroomlijnd uit-

ziet, komen naar buiten. ‘Alphons Blaauw, de grootvader van de verdwenen Merel Blaauw, en haar stiefvader Eelco Verheul,’ licht Currie de kijkers in. De mannen dalen de stenen trap af en lopen naar hun auto, waarin ze even later het beeld uit rijden.

‘Er wordt gezegd dat de heren het niet al te goed met elkaar kunnen vinden, maar de vrede bewaren ter wille van Pat Verheul, moeder van de verdwenen Merel, die u hier samen met haar dochter ziet op een foto uit betere tijden.’ Moeder en dochter aan de reling van een luxueus jacht. Grote zonnebrillen bedekken de helft van hun gezicht. Ze zwaaien naar de fotograaf.

‘En dan hebben we ook nog een recente foto van Merel Blaauw, een foto om goed te bekijken, want wie denkt dit meisje ergens te zien, of onlangs gezien te hebben, moet zo snel mogelijk contact opnemen met de politie in zijn of haar woonplaats.’ Een jong meisje met een tennisracket in haar hand kijkt koel in de fotolens. Halflang donkerblond haar, volle lippen, en grote ogen onder arrogant opgetrokken wenkbrauwen.

‘En nu dus verdwenen,’ zegt Natasha Currie met een zucht. En zich tot Gerrit en Aleid wendend. ‘Dat we u op de hoogte houden spreekt vanzelf. Tot morgen, tot BUZZ.’

Gerrit beweegt een knoestige vinger over de afstandsbediening, het beeld sterft een zachte dood. ‘Verwend kreng!’ zegt hij. ‘Werken voor de kost, zoals wij allemaal, dan zou ze wel anders piepen.’

Het is later geworden dan de bedoeling was. ‘Moet je nog niet weg?’ heeft Gerrit zeker drie keer gezegd, maar toen ze eenmaal naar het halfachtjournaal zat te kijken, wilde ze ook het weerbericht zien.

Waarom dat niet korter kan begrijpt ze niet. Eerst moet je naar foto’s kijken die mensen opsturen. Een regenboog boven een weiland, een donderwolk boven zee, opspattende regendruppels in een sloot, alsof haar dat wat kan schelen. En dan vertellen ze je dat het vandaag regende, iets wat zelfs een blinde had kunnen weten door z’n hand buiten het raam te houden, en hè hè, daar is de weersverwachting eindelijk. Met altijd kans op een drupje van dit, een spettertje zó, of een vlokje van dat, alsof het om een recept gaat.

Als zij de baas van het weer was zou ze het wel weten. Niks foto’s en interessante weerkaartjes op de achtergrond. Gewoon de mededeling: ‘Morgen hetzelfde zeikweer als vandaag! Een prettige avond verder.’ Al is dat laatste ook weer niet iets wat een ander aangaat.

En nu zit ze dan eindelijk op de fiets. Het appeltaartje voor Simone in een Tupperware doos in een draagtasje bungelend aan het stuur. Een stevige wind tegen, en de regen liegt er ook niet om. Ze rijdt haar wijk uit met de keurig gerenoveerde daglonershuisjes van ruim een eeuw oud en fietst via straten met vier-onder-een-kap en lanen met twee-onder-een-kap naar de villabuurt, waar de huizen groot en eenzaam verscholen liggen in diepe tuinen.

Dat ze niet angstig is aangelegd, heeft z’n voordelen.

Want ze is nu buiten de bebouwde kom en daar is het stil. Wandelaars en fietsers komt ze hoe dan ook om deze tijd en met dit weer niet tegen, een sporadische auto verblindt haar met zijn koplampen onder het motto 'zolang ik maar wat kan zien kan de rest doodvallen', en ze is al twee straatlantaarns gepasseerd die geen licht gaven. Je zou denken dat mensen die in deze buurt wonen genoeg belasting betalen om op een beetje service te mogen rekenen.

Ze fietst met haar gezicht diep over het stuur gebogen, zodat ze de regen niet in haar ogen krijgt. Gek is ze, met haar idee een taartje naar Simone te brengen. Dat had toch ook kunnen wachten tot overmorgen, als ze haar werkdag bij haar heeft. Maar Simone kan zo kinderlijk blij zijn met een attentie, dat alleen al maakt het de moeite waard. Ze kan nog net een gevallen tak ontwijken. Het is echt rotweer, de storm beukt op de bomen in. Ze mag wel oppassen want het zal niet de eerste keer zijn dat er eentje omwaait en dwars over de weg komt te liggen. Je zal er net fietsen.

Bij de twee lampen die de inrit naar Simones huis markeren moet ze afstappen, omdat haar de weg versperd wordt door een tak die over de volle breedte van het pad ligt. Ze zet haar fiets tegen een boom, sleept de tak opzij en constateert dat Simones huis in duisternis is gehuld. Ze staat er verbaasd naar te kijken, een frons tussen haar wenkbrauwen. Simone heeft niets gezegd over op reis gaan. Bovendien, juist dan brandt er overal licht, aangestuurd door tijd klokken, iets waar Simone met te-

genzin toe over is gegaan toen ze merkte dat zij en Gerrit zich verantwoordelijk zouden voelen voor een inbraak.

Met een vervelend gevoel in haar maag legt Aleid het laatste stuk naar de voordeur af. Het geluid dat ze nu hoort heeft niets met de storm te maken. Een jammeren dat laag begint en wegsterft bij de hoogste noot die een hond halen kan. Jochem! Aleid aarzelt. Als ze een mobieltje had zou ze Gerrit bellen en hem vragen te komen. Maar ze doen niet aan die moderne flauwekul. Wie wat te zeggen heeft, wacht maar tot de gelegenheid zich voordoet.

Ze trekt aan de koperen belknop die ze elke week poetst. Een luid gegalm klinkt in het binnenste van het huis, wat wel nodig is met al die kamers. Jochem is overgegaan van jammeren op blaffen. Korte, hese, krachteloze stoten. Zo heeft ze hem nog nooit gehoord.

Ze verwerpt de gedachte rechtsomkeert te maken. Er is iets aan de hand, in elk geval met Jochem, en ze zou een hulp van niks zijn als ze het af zou laten weten. Ze steekt op de tast haar sleutel in het slot, doet langzaam en voorzichtig de deur open en reikt zonder een stap naar binnen te zetten naar het lichtknopje. De lamp boven de voordeur gloeit aan, goddank. Licht heeft altijd iets geruststellends.

Ze stapt op de deurmat, schraapt haar schoenen en staat dan afwachtend stil. Aan de andere kant van de glazen deur naar de hal hoort ze Jochem, luid snuffelend met onderbrekingen van zacht gejang. Maar er is iets anders wat haar aandacht trekt: de stank, die niet

weg te denken is en evenmin moeilijk te definiëren.

Ze duwt de deur open. De stank beneemt haar de adem. Jochem springt tegen haar op en in een poging hem te ontwijken doet ze een stap opzij waarbij haar schoen over een zachte, glibberige substantie glijdt. Hij moet wel erg lang niet uitgelaten zijn.

Aan het flauwe schijnsel van de voordeurlamp heeft ze niet zoveel, maar ze kan het knopje van het hallicht niet meteen vinden. Haar vingers tasten langs de muur. Door het enorme raam achter de brede trap naar de eerste verdieping ziet ze wolken voorbijjagen, met een onwaarschijnlijke snelheid. Haar adem stukt als de voordeur met een klap achter haar in het slot valt.

Ze wacht even totdat haar hart weer in het normale ritme klopt, dan vinden haar vingers het lichtknopje, en de grote hanglamp met de ontelbare glinsterende glazen facetten komt tot leven. Ze blijft staan om haar ogen aan het licht te laten wennen, niet van plan nog een keer in iets smerigs te trappen, en roept zacht Simones naam, ook al verwacht ze eigenlijk geen antwoord meer. Dan pas ziet ze aan de overkant van de hal, onder aan de brede trap met de eikenhouten leuning, iets wat er niet hoort te zijn.

Ze weigert de angst toe te laten, maar haar adem komt met horten en stoten als ze de onmetelijk lijkende ruimte van de hal oversteekt, haar ogen gericht op dat vreemde, het moment uitstellend van de confrontatie met wat ze vreest, nee, vermoedt, nee, bijna zeker weet, al wil ze het niet geloven.

Ze struikelt over iets hards en schopt in dezelfde beweging tegen een ander vreemd voorwerp, dat meegeeft. En dan staat ze bij de bundel kleren, zo terloops neergesmeten alsof ze van geen enkele waarde zijn, en herkent tussen het textiel een hand, een opgetrokken been, het gezicht van Simone, die met wijd open ogen langs Aleid heen naar het plafond staart.